

Tema istus veel tüli aega pärast Anu ja Mardi ärasõitmist käsipõõsakil tagakambriks laua ääres. Wiimaks tõusis ta üles, läks ette tuppa ja igale poole. Ja mis ta otsis? — Anud otsis ta. Ta rääkis nagu iseeneselle ümber järgmisel viisil:

„Kas ta tõeste majast ära läks? Ja jah, ma ütlesin küll, et ta seda pidi tegema, aga ega ma seda ei arvanud, et ta tõeste seda tegi ja nii ruttu! Oh tübia, et mina ka nii äkiline olin! Mis nüüd teha! Nüüd on hääd nõuu talis! Aga salaja pean seda hoidma, muidu kui teised seda kuulda saavad, siis on ju filmapiilk terve libelkond kisa täis, et mina, kiriku wõõtmõlder, olen oma tütre majast wälja ajanud. Ja jah, see oli hääd, et keegi kodus ei olnud. Täna on äeg hiljaks jäenud midagi ette wõtta, aga homme peab rohkem selgust sesse asjasse tegema. Aga see täidab mu südant, et Anu just Mardi juure on läinud. Wõi ei läinud ta siina? Ei, ei, ju ta siina ikka wist läks. Koh, sääl on ju isa ja ema majas, ega seda keegi imels ei pane, kui ta siina läks.“

Nii kõneles Anu isa iseenesega ja püüdis nii rahulist nägu teha, kui wäbe wõimalik.

Kartuhäsi-panejad tallwad peagi wäljalt kodu, sest töö oli walmis saanud. Ei nad saanud palju aru ühtigi seist, mis kodu oli sündinud. Aga Teitust tädrul ei wõinud end ometi pidada, waid küsis peremehelt:

„Kuulge peremees, kust see siis tuli, et Anu täna ühes meie endise sauna-Mardiga Salgu talusse sõitis?“

„Koh, mis seist!“ wastas peremees rahulisel näol. „Ta sõitis ühes. Neil on ju nüüd uus koht. Eks seda wõi ka waadata.“

Sellega oli asi möödas, ja peremees läks teise tuppa.

Teisel päewal leishommiku ajal pani peremees hobuse wankri ette ja sõitis kiriku juure, kus ta kiriku-õpetajaga tahtis selle asja üle lõnelda.

Kiriku-õpetaja oli wana mees ja sündinud Sassa sugust. Muidu oli ta diglane mees, aga meie rahwa püüdmistest ei tahtnud ta sugugi kuulda.

Põlluotsa peremees astus õpetaja juure sisse ja tere-
tas alandlikult.

„Arge pange pahaks, auulik õpetaja,“ ütles ta, „et ma Teid tulen ühe asjaga loormama, mis mu südant rõhub!“

„Määgi aga asi ära!“ ütles õpetaja.

Põlluotsa peremees jutustas nüüd Anu ja Mardi loo otsast otsant ära, ja õpetaja kuulas täbele pannes päält. Kui jutt otsas oli, ütles õpetaja:

„Ja jah, see on sant lugu küll. Mina olen juba sulle mitu lorda üteinud, et wiisugused uue aja inimesed palju pahaadust teewad. Nüüd oled, armas Juhon, seda ise ka näinud.“

„Jah, auulik õpetaja, see on õige, mis Teie ütlete,“ ütles Põlluotsa peremees.

„Mõndke esite Jumala riiki, muud peab siis Teile muidugi autama,“ liias õpetaja juure, „nõnda ütleb väba kiri, aga seda ei pane nüüdsed noored inimesed enam täbele. Nemad ajawad ilmalikka asju taga. Neil on nüüd Jumala sõna asemel hoopis teised asjad suus. Nemad ajawad nüüd üksi „Gesti keelest ja Gesti meelest,“ „Gesti rahwusest“ ja Jumal teab, mis muudest imelistest asjadest juttu.“

„Jah, auulik õpetaja! Teil on õigus,“ kiunitas Põlluotsa peremees.

„Kad ei wõta juttust ja Jumala sõna enam lapseliku meelega wõtta ega ei kuula enam wõgaselt oma wanemate ja juhatajate sõna. Jumal on meid Sakslasi maa rahwa õpetajateks ja katekiseeriateks kutsunud, ja igaüks peab ometi end ülemate alla heitma. Aga niisugused mehed, nagu sinu endine sauna-Mart, ei taha seda enam teha, waid arwawad endid ise targad küllalt olemat ja awatelewat teistgi veel oma esiteele.“

„Jah, auulik õpetaja herra, Teil on õigus küll.“ ütles Põlluotsa peremees jälle wäbele. „Aga mis nüüd õpetaja herra arwab, et ma pean tegema?“

„Wasta, armas Juhon,“ ütles õpetaja, „sa oled ise ka Jumala wastu pattu teinud, et sa liig wihosets said ja oma tütrele käsu andsid majast wälja minna. Sa pead